

foreslaaes indfat — og naar da denne Undersøgelses Resultater forelægges den lovgivende Magt, inden Spørgsmaalet om hans Pension kommer frem, mener jeg, at den vedkommende Embedsmand deri har al den Udsigt til at faa sin Ret tagen i Betragtning og høvedet, som han kan forlange. Dersom denne Undersøgelse i sit Resultat virkelig leder til, at man maa erkjende, at Ministeren har gjort Uret ved at affledige Embedsmanden af disse Grunde, er jeg overbevist om, at Lovgivningsmagten vil lade dette have Indflydelse paa Spørgsmaalet og vil give ham den Pension, han da ifølge Pensionstovens vil have Ret til at faa, men jeg har nogen Frygt for, at dette Spørgsmaal skal afgjøres af en Autoritet, som staaer udenfor den lovgivende Magt, og jeg mener, at man ved Lovens paafølgende Behandling maa være meget opmærksom derpaa, inden man gaaer til at vedtage en saadan Bestemmelse.

Th. Nielsen: Jeg har ikke misforstaaet, at det vil være meget længe, inden en Embedsmand kan faa sin Sag afgjort, thi først skal det afgjøres ved Domstolene, om han overhovedet har gjort sig skyldig i Misligheder. Havde der blot staaet, at naar det var fæstet, skulde der forelægges en Lov for Rigsdagen, kunde jeg maasse have været tilfreds dermed, men det er ingenlunde Tilfældet. Der siges nemlig endvidere, at det skal afgjøres ved den nye Domstol, om Mislighederne ere af den Art, at de skade ham i hans Stilling; naar dette er blevet afgjort, saaledes, at man er kommen til det Resultat, at det er Tilfældet, skal der forelægges en særlig Lov for Rigsdagen, og først naar man er kommen overens om en saadan Lov, træder Embedsmanden tilbage i sine normale Forhold, medens han indtil da beholder $\frac{2}{3}$ af sin fulde Pension. Derved, siger jeg, er der i Grunden sat en Klemme paa Folkethinget. — Jeg har heller ikke misforstaaet, at Sagen er bleven forværret i det andet Thing. Fra Begyndelsen af var der kun een Domstol, nemlig de 5 Mænd, thi disse skulde afgjøre, hvilke Misligheder der overhovedet var begaaet, men nu skal Sagen tillige til Domstolenes Bedømmelse. Der

skal altsaa nu 2 Domstole til at domme, og dette vil vistnok forlænge Tiden. Dernæst var ogsaa Lovforslaget, da det blev forelagt i det andet Thing, anderledes i en anden Henseende, idet Embedsmanden derefter ikke skulde have Ret til Pension længere, end til Sagen var paadømt, hvorimod han nu fremdeles vedbliver at beholde Ret til to Kreditebele af sin fulde Pension, indtil Enighed er opnaaet. Jeg har altsaa ikke misforstaaet, baade at der nu er en længere Vej, og at der af Landsthinget, som gaaer ud fra, at Folkethinget i Regelen er det mest sparsommelige, tillige er sat en Klemme paa Folkethinget. — Jeg maa dernæst tillade mig at gjøre en Bemærkning overfor den ærede Taler, som havde Ordet efter mig. Han udtalte, at det var underligt, at jeg fra mit Standpunkt kunde være imod denne Bestemmelse, da Domstolene for Dieblikket havde Afgjørelsen af Embedsmændenes Pensionsret; men dette er ikke Tilfældet, efter hvad jeg skjønner, og jeg troer, at jeg i dette Stykke har den høitagtede Finansminister til at hjælpe mig, ifølge hvad han har sagt i det andet Thing. Ifølge § 6 i Loven af 5te Januar 1851 og § 8 i Loven af 24de Februar 1858 kunne Embedsmændene afflediges for Misligheder, og naar en Lov er bleven os forelagt om en særlig Pension for vedkommende Embedsmand, samt er vedtagen og stadfæstet, gad jeg dog nok set den Domstol, der kunde have Noget at indvende derimod. Den høitagtede Finansminister har ogsaa sagt i det andet Thing, at dette var Tilfældet, og Ministeren har altsaa nu, naar en Embedsmand er afflediget paa Grund af Misligheder, i en væsentlig Grad Ansvar for Afgjørelsen af, om Misligheden er begaaet eller ikke, men nu lægger man dette over baade til de regelmæssige Domstole og til en extraordinær Domstol. Man skaber derved en Bessyttelse for Embedsmændene, som jeg ikke troer, at nogen anden Klasse i Landet har, og som jeg ialfald for min Part ikke skal være med til at billige.

Finansministeren: Det ærede Medlem havde fuldstændig Ret med Hensyn til